

Ah, da, kdo bi neki mislil na smrt! Samo včasih, kadar me napadejo bolečine, pogledam nekoliko plašno skozi omrežje, ali že ne stoji zunaj bela žena. No, pa vidim, da je šla za sedaj zopet mimo, in spet mi je dobro. Pride pač dan, ko se ustavi res tam zunaj in zlomi vrata, in me ponesejo potem ven, a to bo, kadar bo, za sedaj pa smo še tu.“

In nasmehnil se je zopet in stisnil Lastanu še enkrat desnico.

Lastan je odšel počasi v svojo sobo. Kakor velika bela luč se mu je razlila starčeva vedrost črez dušo in njegove oči niso videle več teme; šele, ko je stal že v svoji sobi in se ozrl skozi okno, je zapazil, da je okrog njega črna noč.

(Konec prihodnjič.)

Bela je lilija.

Bela je lilija, kelih je zlat,
deklica, pojdi z menoj svatovat!

Že zasijala prečista je zarja,
svetla ljubezen plamti iz viharja.

V togi in žalosti je porojena,
sije srebrno sedaj iz plamena.

V rešnji je krvi očiščena bila,
da bi se vekomaj nama svetila!

Deklica, z drobno objemi me roko,
pojdi z menoj na to goro visoko!

Bela je lilija, kelih je zlat,
pojdiva v angelsko poljice spat!

C. Golar.

